

Her er direktør Terje Bøe (til venstre) ved det nye Munchmuseet i 2017, flankert av Per Ove Paulsen i Mil Sec.

FOTO: FARTEIN RUDJORD

holdt på å gå konkurs – ble reddet denne uka:

Bodø-firma

tribedrifter og har vært kjent for å levere kvalitetsutstyr til fiskeindustrien. Det forteller journalist Per Torbjørn Jystad i Avisa Nordland. Han har fulgt selskapet tett de siste årene.

– Da oljekrisa inntraff i 2015–2016, gikk selskapet bokstavelig talt på land. Og da de landet kontrakten med Nasjonalmuseet, var det en stor oppptur, sier Jystad.

– Tok Rapp Bomek seg vann over hodet med oppdragene for hovedstadens nye kunstmuseer?

– Det vil jeg ikke si. De har levert avansert utstyr til norsk offshoreindustri tidligere. Samtidig er det bare et mellomstort selskap, og da har de kanskje ikke store nok muskler når de først kommer i klem, sier Jystad.

Gikk på kostnadssmell

Allerede i slutten oktober 2019 ble det klart at Rapp Bo-

mek slet med kostnadsoverskridelser på prosjektene for Munchmuseet og Nasjonalmuseet.

Det endelige omfanget av overskridelsene ble avklart i slutten av november.

Da sendte Statsbygg ut en pressemelding om at åpningen av det nye Nasjonalmuseet ville bli utsatt et halvt år, til våren 2021.

– Det var de gjenstående kostnadene i prosjektet som var krevende. Da vi fikk konstatert det, startet vi dialogen med vår hovedbankforbindelse, sier Terje Bøe, avtroppende direktør i Rapp Bomek.

– Tilsier det at også Munchmuseet burde informert tidligere om utsettelsene?

– Jeg kan bare snakke for vår egen del, og vi har vært åpne om våre problemer fra midten av desember 2019. Før det har vi arbeidet med å sikre videre drift. Så lenge situasjo-

nen har vært uavklart, har det også vært vanskelig for våre oppdragsgivere å gå ut med konkret informasjon.

Vurderte andre løsninger

Eli Grimsby forteller at selv om Munchmuseet og Nasjonalmuseet har samme leverandør, er det ikke snakk om identiske leveranser.

– Men da vi rett før jul ble varslet om at all produksjon var stanset, begynte vi umiddelbart, sammen med vår entreprenør, å vurdere mulige løsninger i håp om å unngå store forsinkelser.

– Har dere hatt en kriseløsning i bakhånd?

– Vi har vurdert ulike løsninger, men har hele tida ansett gjenopptakelse av produksjonen av spesialdørene som den beste løsningen for oss, siden dette ville gi den raskeste leveransen til museet, sier Grimsby.

dagevindl@klassekampen.no

SOM EN NATURKRAFT: Danserne kommer inn på scenen som en livsbejaende bølge. FOTO: YANIV COHEN

Over grensene

Charlotte Myrbråten
TEATER

scenografi enn dette søppellet. De kommer farende inn som en livsbejaende bølge, og den timeslange forestillingen er en visuell fremvisning av hva som kan oppstå når ulike strømninger møtes. Urbant og ruralt på samme tid, natur og kultur i ublid forening.

De politiske og sosiale undertonene er aldri noe mer enn nettopp undertoner i forestillingen. Her er det ingen føringer eller noen som tenker for en. Det meste vi ser er mildt sagt åpent for tolkning og denne gang føles det helt riktig.

Kompaniet danser tett. Det hviskes og peses, det er rå naturkraft og menneskelig revolt side om side. Det ligger en lovløs energi over hele stemningen, aldri rent og pent, alltid sultent og nærmest erotisk.

De kladder og klapper på hverandre, klatrer og faller. Lydkulissene er som oftest deres tunge pust, som nærmest utlades før den bygger seg opp igjen.

I kaotiske møter strømmer de fjorten danserne mot hverandre, før de igjen støtes fra hverandre. Energien roer seg, før det igjen blir full konfrontasjon.

Det totale mangelen på eleganse skaper ganske mange morsomme

øyeblikk, noe som forsterkes av dansernes outrerte fjes.

Scenerommet er hele tiden fullt av merkelige opptrinn som øynene trekkes mot, men man får ikke alltid med seg alt i de simultane scenene, så betrakteren må velge selv. Det er både noe voldelig og hyperseksuelt over formspråket, der ofte obskøn jøkk er et sentralt element.

Men selv om det tilsynelatende er kaos som utspiller seg på scenen, levner forestillingen aldri noen tvil om at kaoset er teknisk krevende og utfordrende for danserne. «Nororoca» er både lekker, leken og usmakelig på samme tid.

Charlotte Myrbråten
teater@klassekampen.no

«Nororoca»

Carte Blanche, Studio Bergen
Koreograf: Lia Rodrigues
Med: Adrian Bartczak, Aslak Aune Nygård, Caroline Eckly, Daniel Mariblanca, Dawid Lorenc, Guro Rimeslätten, Irene Vesterhus Theisen, Karen Lynne Bjerknesli, Mathias Stoltenberg, Noam Eidelman Shatil, Ole Martin Meland, Sebastian Biong, Tilly Sordat, Timothy Bartlett.

ANMELDELSE

Carte Blanches «Nororoca» viser hvordan erosjon kan se ut med menneskekropper.

I favelaen i Brasil har koreograf Lia Rodrigues bygget opp et kultursenter som skal minske sosiale forskjeller. Carte Blanche reiste i 2019 til hennes hjemmebane for å få nye impulser, og «Nororoca» er direkte inspirert av hennes forestilling «Pororoca» fra 2009.

«Nororoca» tar ifølge programteksten for seg «kompleksiteten i annerledeshet». Ikke mindre. Så hvordan fortøner dette seg rent fysisk i dansen?

De fjorten danserne kommer stille inn på scenen, i fargerike, men hverdagslige antrekk. Rundt på scenen kaster de store mengder med søppel.

Forestillingen er inspirert av et naturfenomen som utspiller seg når salt og ferskvann møtes i elvemunningen i Amazonas. Dette setter visstnok i gang voldsomme prosesser som kan rive med seg og endre naturen for alltid.

Og det er akkurat som en massiv naturkraft det eksplosive dansekompaniet ser ut som mens de utfolder seg på den helt svarte scenen, uten noen annen

